

English Language Teaching

THE

by D.N. Bradshaw

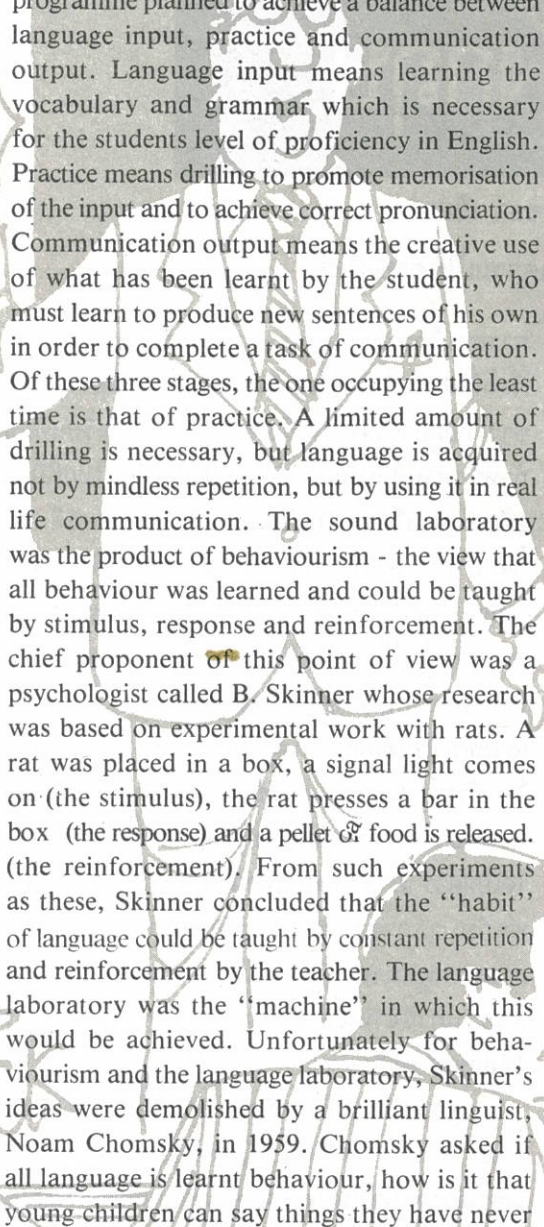
It is not often realised by students, or by teachers of other subjects, that English language teaching has a long history and is now a distinct profession. In fact, English as a foreign language was first taught in England in the 16th century, when thousands of Hugernot refugees fled to England to avoid religious persecution in France. A number of them, who knew English, set themselves up as teachers of the language and taught it to their compatriots. Some of them established schools and others wrote textbooks which were mainly in the form of dialogues in English and French. Thereafter, many different methods of teaching languages were tried which fall into two main groups. Firstly, there are many methods of **learning about English** and secondly, methods of **using English to learn it**. What is the difference between these two? In order to answer this, I want to tell a true story.

About eighty years ago, it was fairly common for wealthy Thai families to send their children to school in Penang. At that time, Penang was a British colony and the schools there were modelled on the British boarding school and staffed by British teachers. All subjects were taught in English and the Thai children were given an intensive course in English grammar. I know about this because I am acquainted with an elderly Thai gentleman who was one of those Thai children. If he is a typical example, they returned to Thailand speaking English like an upper class Victorian gentleman. Clearly this is first class evidence that **using English to learn it** works very well. I might also give the example

of the Thai children who make a living by selling in the tourist resorts of Thailand. Probably many of them have never seen or opened a textbook on English, yet by talking to visitors everyday, they are able to learn at least the English language which is necessary for them to sell. Some of them are really quite good at English, too.

Compare this with the English speaking ability of students in Thai universities today. They begin studying English in primary school and continue in secondary school and university. Often enough, even with nine or ten years of English study behind them, they are still unable to speak even a simple sentence. Why is this the case? Chiefly because the method used is **Learning about English** rather than **using English to learn it**. English language is an abstraction for them which involves learning thousands of rules but never actually speaking. Frequently, the teachers teach English using Thai language and indicate to the students, by their own inability to use English, that the study of English is not to be taken seriously. Only a few students, who specialise in English in Matayom 5 and 6, emerge from their years of English study able to speak the language. It is as if English were a dead language, like Latin of ancient Greek, which are entirely academic studies unrelated to the act of communicating one's thoughts and feelings to others in the everyday world.

Clearly the system of teaching English in Thailand needs changing. English is a living language and learning it should be full of interest and fun. After hundreds of years experience

in the teaching of English as a foreign language, the leading experts in the field now believe that the best method is the one called **the balanced activities approach**. Briefly, this consists of a programme planned to achieve a balance between language input, practice and communication output. Language input means learning the vocabulary and grammar which is necessary for the students level of proficiency in English. Practice means drilling to promote memorisation of the input and to achieve correct pronunciation. Communication output means the creative use of what has been learnt by the student, who must learn to produce new sentences of his own in order to complete a task of communication. Of these three stages, the one occupying the least time is that of practice. A limited amount of drilling is necessary, but language is acquired not by mindless repetition, but by using it in real life communication. The sound laboratory was the product of behaviourism - the view that all behaviour was learned and could be taught by stimulus, response and reinforcement. The chief proponent of this point of view was a psychologist called B. Skinner whose research was based on experimental work with rats. A rat was placed in a box, a signal light comes on (the stimulus), the rat presses a bar in the box (the response) and a pellet of food is released. (the reinforcement). From such experiments as these, Skinner concluded that the "habit" of language could be taught by constant repetition and reinforcement by the teacher. The language laboratory was the "machine" in which this would be achieved. Unfortunately for behaviourism and the language laboratory, Skinner's ideas were demolished by a brilliant linguist, Noam Chomsky, in 1959. Chomsky asked if all language is learnt behaviour, how is it that young children can say things they have never

said before? How is it possible that adults, all through their lives, say things they have never said before? Chomsky's model of language acquisition is based on the ideas of competence and performance. According to Chomsky, language is not learned behaviour. It is, rather, an intricate rule-based system and a large part of language acquisition is the learning of this system. As the child acquires competence, so his performance, his ability to use what he knows creatively, increases. This idea is clearly in opposition to the sound laboratory method, since it involves letting students be freely creative in the language they are learning. Unfortunately, many educational institutions have invested a great deal of money in Sound laboratories which they, therefore, do not want to abandon. It is up to the teachers to find ways of using the Sound laboratory which encourage the student in the creative use of language and not merely drill him in insane trivialities like "Good morning how are you today?" It is quite proper to teach English according to functions, such as Greeting in the above example, but the function should be appropriate to the student's future needs. Clearly, a student who will be going into business administration, or other professional fields, will require quite different functional language to Greetings, on the tennis court etc.

Perhaps the most essential thing is to maintain the student's enthusiasm for learning English and to keep the learning alive. By putting the student into communication tasks in which he has to solve a problem created by an information gap and by making these tasks as near life-like as possible, learning English can be made interesting and exciting. Just as it is for the little boys on the beach at Pattaya who must find out if the visitor can be persuaded to buy and how much he will pay.

การสอน ภาษาอังกฤษ

เดวิด เอ็น แปรดชอว์ เขียน

สกนธ์ วีระเชชาติ ถอดความเป็นภาษาไทย

มี ครูและนักเรียนวิชาอื่น ๆ ก็ค่อนข้างที่ทราบว่าการสอนภาษาอังกฤษมีประวัติอันยาวนานมาแล้ว และบัดนี้ได้กลายเป็นอาชีพหนึ่ง อันที่จริง การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้เริ่มมีขึ้นในประเทศอังกฤษตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 คราวเมื่อพวก Huguenot ลี้ภัยการกดขี่ทางศาสนาจากประเทศฝรั่งเศส มาพำนักอาศัยในประเทศอังกฤษ ครั้งนั้นบรรดาผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษในหมู่ผู้ลี้ภัยได้ตั้งตัวเป็นครูสอนภาษาอังกฤษแก่เพื่อนร่วมชาติ บ้างตั้งโรงเรียน บ้างเขียนตำรา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบทสนทนาภาษาอังกฤษประกอบภาษาฝรั่งเศส แต่นั่นมากก็มีการทดลองวิธีการสอนต่าง ๆ ซึ่งพอจะแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มแรกได้แก่วิธีการสอนเพื่อให้รู้เรื่องภาษาอังกฤษ (learning about English) และกลุ่มที่สองได้แก่วิธีการสอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (using English to learn it) วิธีการทั้งสองนี้ต่างกันอย่างไร ผู้เขียนขอเล่าเรื่องจริงสักเรื่องหนึ่ง

เมื่อประมาณ 80 ปีมาแล้ว ครอบครัวคนไทยฐานะดีมักนิยมส่งลูกหลานไปเรียนในโรงเรียนที่ป็นัง สมัยนั้น ป็นังยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษ โรงเรียนที่ป็นังก็จัดตามแบบโรงเรียนกินนอน (boarding school) ของอังกฤษ บรรดาคณาจารย์เป็นคนอังกฤษล้วน ๆ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในทุก ๆ วิชา นักเรียนไทยที่ไปเรียนที่นั่นจะได้รับ

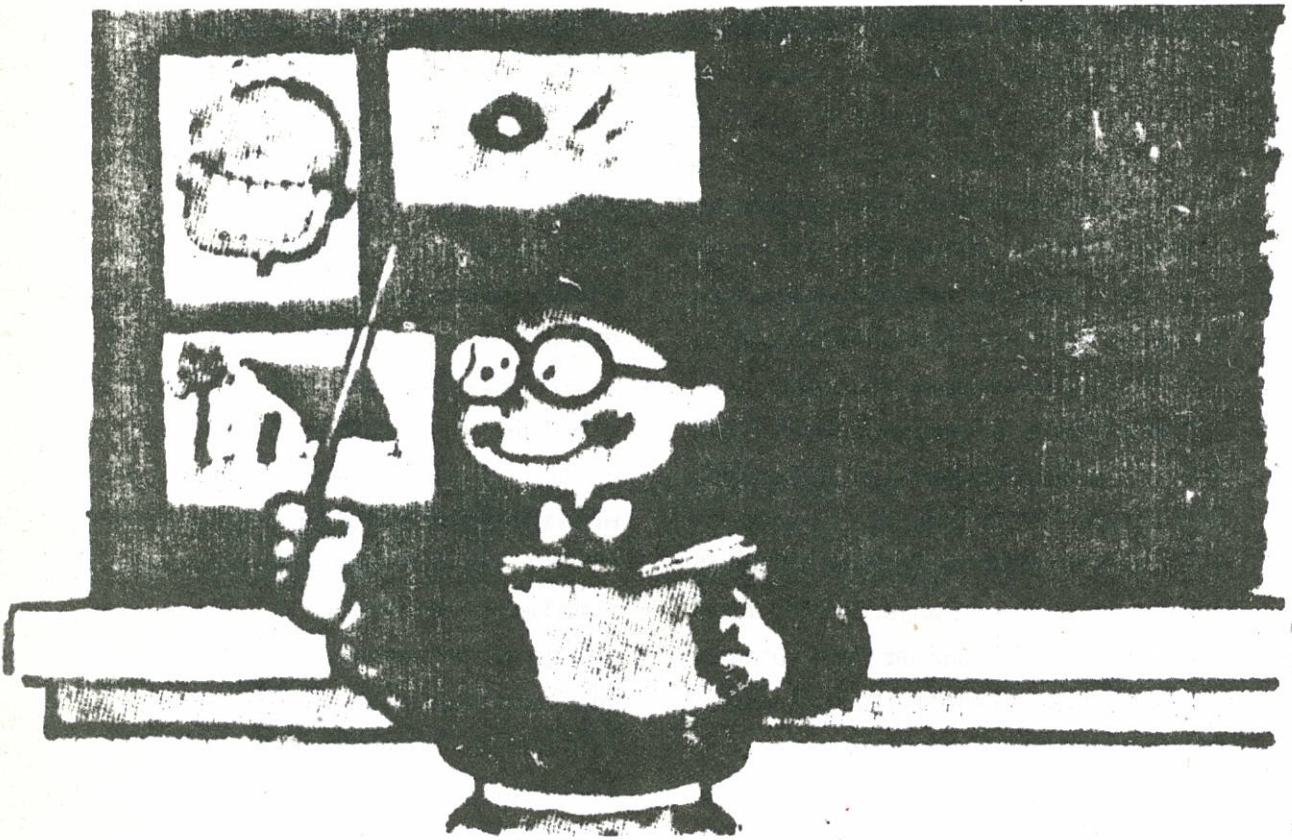
การสอนไวยากรณ์อังกฤษแบบเร่ร่อนรัดก่อน ผู้เขียนรู้เรื่องนี้เพราะบังเอิญได้รู้จักคุ้นเคยกับท่านสุภาพบุรุษชาวไทยผู้อาวุโสท่านหนึ่ง ท่านเคยเป็นนักเรียนที่นั่น ถ้าหากท่านผู้นี้เป็นแบบฉบับของนักเรียนไทยที่ป็นังแล้ว ก็กล่าวได้ว่า นักเรียนที่นั่นเมื่อสำเร็จการศึกษา กลับมาประเทศไทยแล้ว สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เหมือน ๆ คนอังกฤษชั้นสูงของสมัยวิกตอเรียน พยานหลักฐานอันนี้ แสดงให้เห็นชัดว่า วิธีการสอนแบบให้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเกิดการเรียนรู้ (using English to learn it) ได้ผลดีมาก ผู้เขียนใคร่ขอยกตัวอย่างเด็กไทยที่วิ่งขายของที่ระลึกแก่ชาวต่างประเทศ ตามสถานท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั่วเมืองไทย เด็กเหล่านั้นคงจะไม่เคยได้เปิดตำราภาษาอังกฤษอ่านเลยด้วยซ้ำ แต่โดยการพูดกับบรรดาชาวต่างประเทศอยู่ทุกทุกวัน เขาก็สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ อย่างน้อยก็เพียงพอสำหรับการจำหน่ายสินค้าของเขา ซึ่งมีบางคนพูดได้ค่อนข้างดีเสียด้วย

ลองเปรียบเทียบเรื่องที่เล่ามานี้ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยของไทยในปัจจุบัน นักศึกษาเหล่านั้นเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถม มัธยม และมหาวิทยาลัย ในที่สุด เราจะได้พบบ่อย ๆ ที่เดียวว่า มีนักศึกษาที่เคยผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 10 ปี แต่ก็ยังพูดประโยคง่าย ๆ เป็นภาษาอังกฤษสักประโยคไม่ได้ เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น แน่แน่นอน

ประการสำคัญที่สุดคือ เขาได้รับการสอนโดยวิธีสอนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ (learning about English) มิใช่การสอนให้พูดภาษาอังกฤษเพื่อเกิดการเรียนรู้ (using English to learn it) ภาษาอังกฤษเป็นนามธรรมที่เขามองไม่เห็นสัมผัสไม่ได้ มีแต่กฎเกณฑ์ต่าง ๆ นับพันกฎให้เขาเรียน แต่ไม่เคยได้ใช้ภาษาในการพูดจริง ๆ เลย บ่อยครั้งที่เราจะได้เห็นครูสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาไทย ซึ่งแสดงให้เห็นนักเรียนรู้สึกว่ภาษาอังกฤษนี้ไม่จำเป็นต้องเอาจริงเอาจังนัก ในเมื่อครูที่สอนก็ใช้ภาษาอังกฤษต่อหน้านักเรียนไม่ได้ กระนั้นก็ตามยังมีนักเรียนจำนวนน้อย จำนวนหนึ่งซึ่งจัดอยู่ประเภทเก่งภาษา ในชั้น มศ.5 - 6 ตลอดเวลาที่เรียน และสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ จึงทำให้แลดูประหนึ่งว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ตายแล้ว (dead language) อย่างภาษา Latin และ Greek โบราณซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะในทางวิชาการ ไม่เกี่ยวข้องกับการพูดจาติดต่อกันในชีวิตประจำวัน

จึงเห็นได้ชัดว่า ระบบการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลง โดยที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยังมีชีวิต (living language) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรให้ดำเนินไปด้วยความสนุกสนาน มีชีวิตชีวา และน่าสนใจ จากประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ผ่านมาห้าร้อยปี ทำให้บรรดาผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้เชื่อว่า วิธีสอนภาษาอังกฤษวิธีที่ดีที่สุด คือ วิธีสอนที่เรียกว่า 'the balanced activities approach' ถ้าจะอธิบายอย่างสั้น ๆ วิธีนี้ประกอบด้วยโปรแกรมการสอนที่วางไว้เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการสอนความรู้ทางภาษา (language input) การฝึกหัด (practice) และการใช้ภาษาจากความรู้ที่เรียนมาเพื่อการสื่อสาร (communication output) การสอนความรู้ทางภาษาหรือ language input จึงได้แก่การสอนศัพท์และไวยากรณ์ ซึ่งจำเป็นแก่ระดับความรู้ภาษาอังกฤษ (level of proficiency) ของนักเรียน การฝึกหัดหรือ practice ได้แก่การฝึกเพื่อให้เกิดการจดจำความรู้ที่เรียนมา และเพื่อให้การออกเสียงถูกต้อง ส่วนการใช้ภาษาใน

การสื่อสาร (Communication output) นั้น ได้แก่การใช้ความรู้ในทางสร้างสรรค์โดยตัวนักเรียนเอง โดยอาศัยความรู้ที่ได้เรียนมา คือการรู้จักสร้างประโยคใหม่ ๆ ขึ้นได้เองในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งในทั้งสามขั้นตอนนี้ ตอนที่ใช้เวลาน้อยที่สุด คือตอนที่ว่าด้วยการฝึกหัด (practice) การฝึกหรือ drilling ตามจำนวนหรือปริมาณที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็น แต่การเรียนภาษามีได้เกิดจากการพูดซ้ำ ๆ อย่างเดียว หากเกิดขึ้นโดยการใช้ภาษาในการติดต่อในชีวิตจริง ห้องปฏิบัติการ sound lab เป็นผลผลิตของทฤษฎีพฤติกรรม (product of behaviourism) จากความเชื่อที่ว่าพฤติกรรมทุกอย่างเรียนรู้ได้ และสอนได้โดยทางการกระตุ้น (stimulus) การตอบสนอง (response) และการเสริมแรง (reinforcement) ผู้เป็นต้นตำรับความคิดอันนี้ คือนักจิตวิทยาท่านหนึ่ง ชื่อ B.F. Skinner ผู้ที่ได้ทำการวิจัยโดยการทดลองกับหนู Skinner เอา หนูใส่กล่อง เมื่อเปิดไฟสัญญาณ (the stimulus) หนูตัวนั้นจะกดคันกระดิ่งในกล่อง (the response) และอาหารถูกปล่อยออกมา (the reinforcement) จากการทดลองดังกล่าว Skinner สรุปว่า นิสัยทางภาษา (language habit) สามารถปลูกฝังได้โดยการกระทำซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่อง และการเสริมแรงจากครู ห้องปฏิบัติการทางภาษา (language lab) เป็นเครื่องจักรซึ่งจะช่วยให้ประสบความสำเร็จ แต่เป็นที่น่าเสียดายสำหรับทฤษฎีพฤติกรรมกับห้องปฏิบัติการทางภาษาดังกล่าว เมื่อความคิดของ Skinner ถูกกลบฝังโดยนักภาษาศาสตร์ผู้ปราดเปรื่องคนหนึ่ง คือ Noam Chomsky ในปี 1959 Chomsky ตั้งคำถามว่า ถ้าภาษาทุกภาษา เรียนรู้โดยทางพฤติกรรมแล้ว ไฉนเด็กเล็ก ๆ จึงพูดสิ่งต่าง ๆ ที่มีเคยพูดมาก่อนได้? ไฉนผู้ใหญ่พูดสิ่งต่าง ๆ ได้ตลอดชีวิตของเขาทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นก็มิได้เคยพูดมาก่อน? รูปแบบการเรียนรู้ภาษาของ Chomsky ตั้งอยู่บนทฤษฎีของความสามารถ (competence) กับการปฏิบัติ (performance) Chomsky เห็นว่า ภาษานั้นหาได้เรียนรู้กันโดยทางพฤติกรรมไม่ หากเป็นระบบหนึ่งที่มีความประณีตซับซ้อนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ (an intricate rule-based system) ซึ่ง

ส่วนใหญ่การเรียนรู้ภาษา คือการเรียนรู้ระบบดังกล่าวนี้ เมื่อเด็กมีความสามารถ และแสดงออกมาโดยการปฏิบัติ ความสามารถในการใช้ความรู้อย่างสร้างสรรค์ก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทฤษฎีนี้ขัดกับวิธีห้องปฏิบัติการ Sound Lab method อย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือเป็นการให้นักเรียนสร้างภาษาที่ตนกำลังเรียนโดยอิสระด้วยตนเอง แล้วก็ไปโคร่ำอย่างยั้งที่สถาบันการศึกษาต่างก็ได้ทุ่มเทเงินลงไปในการสร้างห้องปฏิบัติการ sound lab มากมาย ซึ่งก็คงจะไม่ต้องการให้เลิกล้มเสียเป็นแน่ จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะหาทางใช้ห้อง sound lab ให้เกิดประโยชน์ในทางส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษาได้ใช้ภาษาอย่างมีความคิดสร้างสรรค์จริง ๆ มิใช่เพียงการฝึกซ้ำซากอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง อยู่แค่ Good morning, how are you today? การสอนภาษาตามสถานการณ์เป็นเรื่องที่เหมาะสมและถูกต้อง ดังเช่นการทักทายที่ยกมาข้างต้น แต่สถานการณ์นั้น ๆ ควรจัดให้เหมาะแก่การนำไปใช้จริง อันเป็นประโยชน์และเป็นแก่นักศึกษา

ในอนาคตดังเช่น นักศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจ หรืออาชีพอื่นใดก็ตามจำเป็นต้องเรียนสถานการณ์ทางภาษาที่ต่างออกไปจากการทักทาย หรือสถานการณ์ ในสนามเทนนิส ฯลฯ

บางทีสิ่งสำคัญที่สุดที่พึงระลึกไว้ก็คือ การรักษาความกระตือรือร้นของผู้เรียนให้คงไว้ในการเรียนภาษา และการทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีชีวิตชีวา สิ่งนี้ทำได้โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาในการสื่อสาร ในการแก้ปัญหาที่สร้างขึ้น โดยกำหนดช่องว่างของข่าวสาร (information gap) และโดยทำให้การฝึกดังกล่าวมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุด การเรียนภาษาอังกฤษสามารถทำให้น่าตื่นเต้น และน่าสนใจได้ ก็เช่นเดียวกับเด็กที่ขายของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยวที่จะต้องพยายามหาให้พบว่า จะโน้มหน้าให้นักท่องเที่ยวเหล่านั้นซื้อของที่เขายขายได้อย่างไร และจะให้ราคาสักเท่าไร